

Kurumuş Ağaçlar

Ömer Seyfettin

Kurumuş Ağaçlar — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Kurumuş_Ağaçlar&oldid=151669 (revizyon 151669). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Deli Murat, memleketin en azılı bir derebeyi idi! Fakat yaşlandıkça aklı başına geldi. İyinin, kötünün farkına varmaya başladı. Artık en küçük bir fenalık bile onun vicdanında sönmez bir azap cehennemi tutuşturuyordu. Elli yaşına girmişti. Hacca gitmek niyetindeydi. Lâkin hangi yüzle?.. Uzun kış geceleri, vahşî bir saraya benzeyen kulesinin تنها odasında, ocağın alevlerine dalarak yaptıklarını düşünürdü. Tam otuz sene... Etmediği kalmamıştı. Soyduğu kervanları, kaldırdığı kızları, vurduğu postaları, yaktığı köyleri, yıktığı hanları, bastığı şehirleri hep birden hatırladı. Hele öldürdüğü insanlar... Bunları untabilmek imkanı yoktu. Vâkıa çoğunu kendi nefsini kurtarmak için öldürmüştü. Fakat ne olursa olsun, yine kandı! Evet, kırk kan!...

Bir gece sabaha kadar uyuyamadı. Daha şafak sökmeden atlarını hazırlattı. Kasabaya doludizgin koştu. Sabah namazını henüz bitiren Karababa'yı seccadesinde buldu. Bu Şeyh, devrinin en büyük erenlerindendi. Tekkesi ümitsizlerin mâbediydi. Deli Murat'ı görünce gülümsedi:

- Hoş geldin. Seni bekliyordum, dedi.
- Beni mi?
- Evet.
- Niçin?
- Hacca gitmek istiyorsun, değil mi?
-

Deli Murat, bu her şeyi bilen, her şeyi gören, gaipten haberdar, mübarek ihtiyarın eline sarıldı. Öptü:

- Fakat yüzüm yok, babacığım, dedi.
- Allah her şeyi affeder.
- Benim kabahatim çok. Günahlarım çok büyük...
-

Seccadenin kenarına diz çöktü. Ağlaya ağlaya mazisini anlattı. Bunlar hatırında durdukça, peygamberin mezarına yüz sürmeye cesaret edemeyecekti. Karababa:

- Senin kırk kanın var! Dedi.
- Evet.
- Allah bunları bile affeder.
- Nasıl?
- Ya ölüme lâayık bir adamı vurursun...

Deli Murat:

- Aman aman, diye haykırdı, ben artık adam öldüremem!

Karababa:

— Yahut da, büyük bir menzil açar, geleni geçeni fakir, zengin ayırt etmeden doyurursun. Hepsinin gönlünü hoş edersin! Dedi.

Deli Murat, bu ikinci kefareti muvafık buldu. Parasının sayısını bilmezdi. Bir menzil değil, on menzil açabilirdi.

— Pekala babacığım, dedi, yarından sonra menzil açıktır. Fakat kanlarımın affolunup olunmadığını nereden bileyim?

- Bilip de ne yapacaksın?
- Hacca gideceğim.

Karababa bir an düşündü:

- Menzilin iç bahçesine kurumuş ağaclar dik... Dedi.
- Kurumuş ağaclar mı?

— Evet, bunlar yeşerip çiçek açınca, kanların affedilmiş, kefaretin kabul olunmuştur.

- Hiç kurumuş ağaç yeşerir, çiçek açar mı?
- Açar.
- !...

* * *

Deli Murat'ın vahşî bir saraya benzeyen kulesi geniş ovaya inen yolun üstünde idi. Yedi ülke yolcuları önünden geçmeye mecburdu. Burasını hemen menzil haline koydu. Her odaya bir sofraya kurdu. Günde yirmi kazan kaynıyordu. Ekmeğinden, etinden, pilavından yedirmeden kimseyi geçirtmezdi. İç bahçeye de Karababa'nın dediği gibi kurumuş ağaçlar diktirdi. Her gün bunları yokluyordu. Aradan bir sene, iki sene, üç sene geçti. Kurumuş ağaçlar yeşermek şöyle dursun, hatta çürümeye, kurtlanmaya yüz tutmuştu. Her gün yine kazanlar kaynıyor, yaz, kış hayrat devam ediyordu. Deli Murat'ın içine şüphe girdi: "Budala mıyım? Hiç kurumuş tahtalar çiçek açar mı? Karababa beni daima hayrat yapayım diye böyle aldatmış olmalı!" Diyordu. Gündüzleri menzilin önündeki çardağa oturur, uşakların, yolcuları nasıl ağırladıklarına nezaret ederdi. Karnı tok olanlara bile mutlaka aşından bir yudum tattırırdı. Bir gün bu çardakta kefaretinin kabul olunup hacca gidebileceğini düşünürken daldı. Tatlı bir rüya görmeye başladı. Bir devenin üstünde, tek başına, çöl ortasında gidiyordu. Deve birdenbire durdu. Deli Murat uğraşıyor, bir türlü yürütemiyordu. Nihayet deve silkindi. Murat kumlara yuvarlandı. Gözlerini açıp, "Hayırdır inşallah!" derken, uşaklarının yol üstünde bir atlı ile uğraştıklarını gördü. Dikkat etti. Bu adam atından inmiyor:

— Bırakın beni! Acele işim var. Duramam! Bırakın... İnmem...

Diyordu. Uşaklar zorluyorlar, "İn, bir yudum çorba iç. Sonra git, seni bırakırsak, ağa bize darılır." diye yalvarıyorlardı.

Deli Murat doğruldu. Kendisi de inmesi için atlıya ricaya gidecekti. Kalktı. Tam yola doğru yürürken yolcu atını şaha kaldırmış, uşakların elinden kurtulmuştu. Deli Murat'ın inat damarı tuttu. İçinden, "Ulan, ben sana mutlaka aşımından tattıracağım!" dedi. Belinden tabancasını çıkardı. Havada uçan serçe kuşlarını

nişan almadan vurabilirdi. Yolcunun hızla uzaklaşan atına güzel bir nişan aldı. "Hayvan ölünce gidemez. Çorabayı içer. Ben ona en iyi atlarımdan birini hediye ederim, memnun olur..." diyordu. Tetiği çekti. Fakat at durmadı. Bilakis dörtnala kalktı. Üzerindeki adam yere düşmüştü. Uşaklarıyla beraber bu yolcunun imdadına koştu. Bir de ne görsün? Meğerse ata attığı kurşun, zavallı sahibinin ensesinden girip alnından çıkmamış mı? Yüzünden taze kanlar sızıyordu. Az buçuk daha kendini kaybedecekti. İşte kırk kanını Allah'a affettirmeye çalışırken kazara, elinden yeni bir kan daha çıkmıştı. Ağlamaya başladı. Teessürü o kadar müthişti ki... Uşakları ürktü. "Bırakın, kendimi öldüreceğim. Artık dünya bana haram olsun!" diye haykırıyordu. Elinden tabancasını zorla kaptılar. Teskin etmek için menzildeki odasına götürüyorlardı. İç bahçeye girince birdenbire:

— Ah!... diye haykırdı, Bakınız bakınız!...

—

Kurumuş ağaçların hepsi aniden ilkbahar bademleri gibi çiçek açmıştı. Bu mucize herkesi şaşırttı. Deli Murat, sevincinden bu bir anda yeşermiş ağaçların diplerini öpüyor, gözlerinden saadet yaşları akıyordu. İşte artık günahları, kırk kanın günahı affedilmişti. Demek kaza ile vurduğu adam ölümüne lâyık bir günahkârdı! Bunun kim olduğunu tahkik etti. Menzilde hazır bulunan yolcuların hepsi tanıyorlar:

— Dünyada bunun kadar iyi adam yoktu. Allah rahmet eylesin...

Diye acıyorlardı. Fakat Deli Murat:

— Hayır, hayır, dedi, bu adam ölümüne lâyık bir günahkârıdır!...

Tanıyanlar tekrar reddettiler:

— Hayır, mübarek bir adamdı! Hemşerilerinden kimseye fenalık etmedi. Beş vakit namaz kıldı. Üç ay oruç tuttu. Fakire, fukaraya

baktı. Öksüzler büyüttü...

— Hayır, hayır, dedi, bu adam ölüme lâıyk bir günahkâr mış!...

Ama cesedin başında herkes iyiliğine dair şehâdetle ısrar ediyordu. Nihayet Deli Murat:

— O halde, bu adam şimdi gayet büyük bir günah işlemeye gidiyormuş!

Dedi. Uşaklarına ölünün üzerini aramalarını emretti. Küçük bir mektuptan başka bir şey bulamadılar. Bu mektup, genç ve namuslu bir kadının aleyhinde yazılmış, kocasına gönderiliyordu.